

Marc VERMEULEN

Coach van leidinggevenden

Elf keer trok hij op tweedaagse naar een abdij, steeds vergezeld door iemand anders uit zijn kennissenkring. Marc VERMEULEN, coach van leidinggevenden uit de profitsector, ontdekte gelijkenissen tussen het bedrijfsleven en de abdiwereld. De communicatie met zijn metgezel verliep telkens via briefjes onder de deur. Die schrijfgesprekken werden nu gepubliceerd.

‘Mooi dat een verblijf in een abdij in staat is om zoveel los te weken’

Nicole LEHOUCQ

In hartje Mechelen richtte Marc VERMEULEN een loft in als hedendaagse vergaderzaal. We drukken op het knopje naast GOOD2CU. Vermeulen verwelkomt ons vanaf het balkon, haalt ons beneden op en gaat ons voor naar de in warme aardekleuren ingerichte ruimte. Hier organiseren zakenlui meetings. Vandaag trekken zakenmensen ook vaak naar abdijen. Als hun blik niet door het geloof wordt gekleurd, hoe bekijken ze dan het abdielven?

–U schrijft in uw boek ‘Onder de deur’ dat het u verbaasde dat niemand in de abdij u vroeg of u wel gelovig was.

Inderdaad, niemand stelde me die vraag. Ik was een gast in de abdij en ik was welkom. Hoe ik ook dacht, ik kon er verblijven. Soms had ik er ook sterke gesprekken. Mocht ik de vraag hebben gekregen, dan zou ik onverbloemd hebben geantwoord dat ik niet gelovig ben, al waardeer ik mensen die wel geloven.

–U nam telkens een andere, druk bezette leidinggevende man mee. Hoe goed kende u die metgezellen en kenden zij elkaar?

Sommigen kende ik goed, anderen oppervlakkig. Iedereen wist dat ik met elf mensen hetzelfde experiment wilde wagen. Na drie sessies hielden we hier, in de loft, telkens een voorleesavond van de teksten die we in de abdij bij elkaar onder de deur hadden geschoven. De drie betrokkenen zagen toen elkaar, maar pas tijdens de persvoorstelling van het boek ontmoette de hele groep elkaar. Aan de teksten is zeer weinig veranderd, op een enkele te persoonlijke passage na. Het was een wonderbaarlijke ervaring van elkaar te horen hoe iemand z'n verblijf had beleefd. De een had zich geërgerd, de ander had het abdielven geobserveerd of aan introspectie gedaan.

–U schrijft openhartig over wat u bezighoudt. Wel valt het aantal lijstjes op.

In het boek noem ik mezelf een balansopsteller en een lijstjesrijmelaar. Mijn wetenschappelijke A humaniora vormde me meer dan mijn studies Germaanse. Ik voel nu eenmaal de behoefte om de wereld in vakjes in te delen of te catalogiseren. Ik kan een vel papier nemen en dan telkens een tiental dingen noteren: hoe ik wil herinnerd worden, wat ik niet kan uitstaan, tien dingen waaraan het leven voor mij

Marc Vermeulen wendt zijn ervaringen uit abdijen aan bij het coachen van leidinggevenden. © Frank Bahn Müller

moet voldoen, enzovoorts. Soms leidt dat tot vreemde associaties. En ik gebruik een openhartige, krasse taal.

–Vaak gaan uw gedachten naar uw tweelingzonen. Ook hier zo'n associatie in de vraag wat ze later met uw boeken zullen doen.

Ik ben een boekenwurm, koop wekelijks een tweetal boeken. Het zou me spijten als die het lot beschoren waren van een karnvracht oud papier.

„Ik werd geraakt tijdens mijn verblijf in de abdijen, al blijf ik ongelovig”

–U werd geraakt door de stilte, bedacht zo-waar woorden voor soorten stiltes.

Ik liet me inspireren door de Inuits, die meerdere woorden hebben voor het begrip 'sneeuw'. Wij hebben één concept van stilte, al zijn meerdere vormen mogelijk. Het bedrijfsleven kent geen stiltemomenten. In een abdij wordt tijdens bepaalde gebedsdiensten wel een kwartier stilte

ingelast. Niet iedereen kan met stilte om. Een gast ergerde zich zelfs. „Zwijgen aan tafel, dat doe je als je ruzie hebt”, vond hij.

–Zag u parallellen met het bedrijfsleven?

Allereerst het omgaan met de tijd. De gebedsmomenten beginnen stipt: „God roept, wij komen.” Ook de bedrijfsweld heeft behoefte aan timing. Naast die stiptheid zijn abdijen ook sterk gestructureerd. En er is samenwerking. Iedereen spreekt dezelfde taal. Ook het psalmodiëren sprak me aan, hoe de monialen aan de ene kant inzetten en dan het lied doorgeven aan de rij tegenover hen. Voorts viel het me op hoe fris kloosterlingen eruitzien. Daar heb ik zo mijn eigen theorie over, als ik merk hoe vaak ze buigen tijdens de gebedsdiensten, telkens ze „Eer aan de Vader en de Zoon en de heilige Geest” bidden. En dat tijdens zeven sessies per dag.

–Gaat u met die ervaring aan de slag?

Ik werk nu een coachingprogramma uit, waarbij ik met bedrijfsmensen een tweetal dagen in kloosters en abdijen zal doorbrengen. Mensen zijn er nieuwsgierig naar, abdijen hebben iets geheimzinnigs.

Ook voor een team biedt dit veel toepassingsmogelijkheden. Een rusthuisdirecteur zal met zijn team de oefening ‘onder de deur’ maken. Het is opmerkelijk hoe makkelijk mensen schrijven over dingen waarover zij moeilijk kunnen praten. Deze communicatievorm kan ook worden ingezet in de relatievorming binnen het team.

–Hoe kijkt u terug op uw verblijf?

Ik maakte de abdiytocht in de periode waarin de Danneels-tapes boven water kwamen en de aanklachten tegen pater Versteyleylen werden geuit. De schandalen in de Kerk beïnvloedden soms ook gedachten en gesprekken. Maar wat overheerst, is dankbaarheid, ontroering, waardering en bewondering voor de aardige en vriendelijke paters, broeders, zusters, die we ontmoetten. Het is mooi te zien wat het verblijf in een abdij kan losweken. Ik werd er geraakt, maar ik blijf ongelovig.

Marc Vermeulen, *Onder de deur. Ego's, stiltes en krassende pennen. Een experiment*, Uitgeverij Charlotte, Ramsel, 2011, 271 blz., 19,90 euro, ISBN 978 90 814 5751 4. Meer weten? 0471 53 65 51, www.onderdedeur.be.